

List Preláta (december 2016)

„Existuje nebezpečenstvo, že celý ten uponáhľaný štýl navôkol, nás začne viesť – bez toho, aby sme si to temer všimli – k tomu, aby sme stratili svoju orientáciu, zabúdali na to, že náš Pán je nám veľmi blízko.“
Decembrový list Preláta venovaný Adventu.

07.12.2016

Moji milovaní, nech Pán ochraňuje
moje dcéry a mojich synov!

Po zakončení Roku milosrdenstva, ktorý mal dosah na celý svet, vstupujeme do Adventu a nového liturgického roka. Cirkev nás vyzýva, aby sme zrýchlili svoj krok smerom k nášmu Pánovi. Táto rada je vždy nadčasová, ale teraz, v prípravách na Vianoce, nadobúda ešte väčšiu naliehavosť.

My všetci sme si vštepili do srdc slová, ktoré by v nadchádzajúcich týždňoch mali byť pečaťou všetkého, čo robíme: *veni, Domine, et noli tardare*^[1]; príď Pane, nemeškaj. Je tu pre nás pozvanie, aby sme obrátili svoj zrak ku Kristovi, pričom si pripomíname jeho pozemské narodenie v Betleheme a očakávame, tiež s radosťou a pokojom, jeho slávny príchod na konci čias. Ak sa nám nepodarí vynaložiť toto úsilie, potom naše každodenné činnosti, monotónny sled udalostí a dní, temer vždy rovnakých, by sa nám snád mohli zdať ako únavné a

nezaujímavé, a mohli by narušiť
očakávanie stretnutia so Spasiteľom.

Odtiaľ teda pramení ten nádherný
povzdych Cirkvi: príď, Pane Ježišu!
Ako hovorí svätý Bernard, medzi
prvým a posledným adventom je
adventus medius, Kristovo priebežné
prichádzanie do života ľudí, ktoré
poznačuje celý priebeh našej
existencie. „Tento priebežný advent
je, dalo by sa povedať, cestou
vedúcou od prvého k poslednému: v
prvom bol Kristus naším vykúpením;
v poslednom sa zjaví ako náš život; v
tom priebežnom je naším
odpočinkom a útechou.”[2]

Keď sa v týchto týždňoch
pripravujeme na blížiacu sa
spomienku na Ježišovo narodenie v
Betleheme, pobáda nás to, aby sme si
uvedomili, ako sa Boh k nám
približuje v každej jednej chvíli;
očakáva nás vo sviatostiach, osobitne
vo sviatosti pokánia a v Eucharistii, a

rovnako aj v modlitbe, v skutkoch milosrdenstva. „Prebudte sa! Spomeňte si, že Boh prichádza! Nie včera, nie zajtra, ale dnes, teraz! Jediný, pravý Boh, ´ Boh Abraháma, Izáka a Jakuba, ´ nie je Boh, ktorý je tam v nebi, nezaujímajúci sa o nás a naše dejiny, ale je to Boh-ktorý-prichádza.”[3]

Každý deň tohto čakania nás privádza bližšie k Márii a Jozefovi, ale aj k Simeonovi a Anne, ako aj ku všetkým tým spravodlivým zo Starého zákona, ktorí túžili po príchode Mesiáša. Zamyslime sa nad túžbami Božieho srdca (lebo *jeho radosťou je prebývať medzi ľudskými synmi*[4]), zjavenými v dejinách spásy. Ako sa usilujeme odpovedať my? Častejšie obracajme svoj zrak na našu Matku a svätého Patriarchu, rozjímajúc ako oni očakávali, každý deň so stále väčšou dychtivosťou, narodenie Božieho Syna. Môžeme sa tiež zamýšľať nad tým, ako počas

mesiacov predchádzajúcich tejto nebeskej udalosti, sa ich rozhovory zameriavali na Ježiša. Veľmi aktuálne sú tu slová nášho Otca: „**S radosťou sa zdržiavajte v spoločnosti Jozefa a Márie...a preniknete do tradícií rodu Dávidovho. Budete počúvať o Alžbete a Zachariášovi; bude vás dojímať Jozefova čistá láska, a vaše srdce zabúši vždy, keď spomenú Dieťa, ktoré sa narodí v Betleheme.**“^[5] Navrhujem, aby sme sa snažili vložiť viac lásky a nehy do modlitby Anjel Pána

V dnešnom svete, ktorý je taký zložitý a súčasne vzrušujúci, existuje nebezpečenstvo, že celý ten uponáhľaný štýl navôkol nás začne viesť – bez toho, aby sme si to temer všimli – k tomu, aby sme stratili svoju orientáciu, zabúdali na to, že náš Pán je nám veľmi blízko. Kristus sa nám odovzdáva úplne, a je len prirodzené, že od nás vyžaduje veľa. Ak nechápeme túto skutočnosť,

potom nechápeme, nedokážeme
skutočne preniknúť do Božej Lásky.

Nemyslime však pritom len na
nejaké nezvyčajné a mimoriadne
situácie. Náš Pán od nás očakáva, že
budeme vkladať stále
prepracovanejšie úsilie do
vykonávania bežných povinností
vlastných kresťanovi. Preto
navrhujem, aby nás tieto týždne
(ktoré sa v mnohých krajinách nesú v
znamení *vyvrcholenia* vonkajších
príprav na Vianoce) viedli k
vyvrcholeniu v sústredení sa na
blízkosť Božiu a k vašej veľkorysej a
radostnej službe iným. Uprostred
celého toho náhlenia sa,
nakupovania (alebo finančných
ťažkostí, ktoré bývajú spojené s
nedostatkom sociálnej stability),
uprostred vojen a prírodných
katastrof, musíme pamätať na to, že
Boh z nás nikdy nespúšťa svoj zrak.
Takto nájdeme pokoj svojho srdca.
Obráťme svoj zrak na Krista, ktorý

prichádza, ako to povedal pápež pred niekoľkými týždňami, citujúc veľmi známy výrok svätého Augustína:

„Bojím sa, že Pán pôjde okolo, a ja ho nespoznám; bojím sa, že, že Pán pôjde tadiaľto v jednom z týchto maličkých, núdznych ľudí, a ja si ani neuvedomím, že je to Ježiš.”^[6] —

Osobitne sa s väčšou starostlivosťou zamerajme na malé prejavy zbožnosti, ktoré robia náš vzťah k Bohu srdečnejším a dôvernejším, a ktoré pre Dieťa Ježiša takto pripravujú útulný príbytok.

Napríklad, keď sa pomaly prežehnávame, s vedomím, že nás prijíma Svätá Trojica, že nám je Kríž na spásu; keď sa sústredíme s prirodzenosťou ale zbožne pri požehnávaní jedla a ďakovaní za jedlo; keď pokľaknutím prejavíme pred **„stálym betlehemom, ktorým je Svätostánok”**^[7] — pevnosť skutočnej a živej viery; keď dávanie almužien sprevádzame s úsmevom; keď s

nehou pozdravujeme našu Matku na jej obrazoch a pripravujeme sa počas týchto prvých dní decembra na sviatok jej Nepoškvrneného Počatia...V čase suchopárnosti niektorých dní nám naša Pani vloží do cesty voňavé kvety, z ktorých vychádza *bonus odor Christi*[8], „lúbezná vôňa Krista“, ako sa to stalo v zjaveniach Panny Márie Guadalupskej svätému Juanovi Diegovi, ktoré si pripomenieme 12. tohto mesiaca.

Od 17. decembra sa čakania na Ježiša začína zmocňovať svätá netrpezlivosť: *„Ten, ktorý má prísť, príde, a nebude meškať, a už nebude strach v našej krajine, lebo on je náš Spasiteľ“*. [9] **„Keď počúvame slová o narodení Krista, zostaňme v tichosti a nechajme hovoriť Dieťa. Zoberme si jeho slová k srdcu, v sústredenej kontemplácii jeho tváre. Ak ho zoberieme na ruky, dovolíme mu, aby nás objal,**

prinesie nám nekonečný pokoj srdca. Toto Dieťa nás učí, čo je skutočne podstatné v našom živote. Narodil sa do chudoby tohto sveta; v hostinci nebolo miesta pre neho a jeho rodinu. Útočisko a svoje miesto našiel v maštali, položili ho do jaslí pre zvieratá. A napriek tomu z tejto ničoty nám všetkým svieti svetlo Božej slávy. ”[10]

Keď náš vzťah k Bohu nadobúda tento pokojný a radostný charakter, vlastný maštálke v Betleheme, šíri sa tým okolo nás, ako zrelé plody, intenzívnejšia rodinná atmosféra, prekypujúca radosťou, tak úzko prepojená s dátumom týchto udalostí. Preto nás Cirkev pobáda, aby sme si počas Adventu lepšie pripravili svoje srdcia, odložili nabok nedôležité veci, rozptyľovanie, ktoré odvádza našu pozornosť, tú povrchnosť toho okamžitého... Možno máme toho veľa na starosti a

nemáme dostatok pokoja vo vzťahu k Bohu. Ak sa budeme snažiť zachovať si pokoj a vyrovnanosť voči Bohu, budeme ich potom ponúkať aj iným ľuďom. Náš užší rodinný život počas vianočných sviatkov potom nebude poznačený hádkami, hnevom, netrpezlivosťou a ľahkomyselnosťou, ale budeme si spoločne užívať oddych a modlitbu, dobre prežívajúc spoločný čas v rodine, budeme sa zbavovať predsudkov a nevraživosti, ktoré sa možno usídlili v našich srdciach.

Neznepokojujte sa, ak aj napriek dobrej vôli, na nás útočia rozptýlenia v praktizovaní zbožnosti. Bojujme však, aby sme získali nadprirodzenú i ľudskú pevnosť potrebnú na to, aby sme rozptyľovanie odmietli. Vytrvalo si v sebe obnovujme horlivosť vystavať v sebe „živé jasličky“, aby sme mohli privítať Krista, trávmе čas v modlitbe pre betlehemom, aj keď možno budeme mať niekedy dojem,

že naša hlava sa vznáša kdesi v oblakoch. Spomeňme si, že ani svätý Josemaría sa nenechal odradiť, keď sám seba videl v takýchto chvíľach strávených pred naším Pánom. V roku 1931 napísal: „**Poznám jedného osla, takého biedneho charakteru, že keby bol v Betleheme hneď vedľa voľa, namiesto pokornej adorácie Stvoriteľa, bol by jedol seno z válova.**”^[11] Preto ma napĺňa radosť, keď vidím, že sa v mnohých krajinách šíri kresťanský zvyk stavania betlehemov.

Nezabúdajte počas týchto dní na ľudí, ktorí sú osamotení, alebo núdzni, a ktorým môžeme takým či onakým spôsobom pomôcť, pričom si uvedomujeme, že my sme tí prví, ktorí majú z toho úžitok. Snažte sa šíriť túto starostlivosť, ktorá je taká kresťanská, medzi príbuznými, priateľmi, susedmi, kolegami. Aké hlboké je toto kresťanské gesto,

medzi mnohými inými, keď niektorí veriaci z Diela chodia večer von, aby ponúkli jedlo a pitie bezdomovcom, ako aj tým, ktorí sú v službe iným spoluobčanom.

Skôr než skončím tieto riadky, rád by som znovu vyjadril vďačnosť Svätému Otcovi za láskavosť, ktorú mi preukázal na audiencii 7. novembra a za požehnanie, ktoré udelil veriacim a apoštolátu Prelatúry. Pokračujte v modlitbách za neho a za jeho úmysly, s pevnou nádejou, že Kristus, v prichádzajúcich Vianociach, hojne vyleje svoje dary na Cirkev, na rímskeho pápeža, na celý svet.

A utiekajme sa so synovskou dôverou k našej Matke počas dní Novény k Nepoškvrnenému Počatiu. Preciľujme svätú hrdosť, že sme deťmi takej dobrej Matky, ktorá nás stavia tvárou v tvár Ježišovi, ako nám hovoril svätý Josemaría. Toto nás tiež

povzbudí k tomu, aby sme sa s
radosťou stále viac obracali k tým,
ktorí sú chorí. Nezabudnite rozjímať
nad otcovskou nehou a blízkosťou, s
ktorou nás náš Zakladateľ sprevádzal
už počas prvých vianočných sviatkov
v dejinách Diela: sám s Bohom,
Máriou a Jozefom; a s každou so
svojich dcér a s každým so svojich
synov, ktorí raz prídu do Opus Dei.

So všetkou láskou vás žehná

váš Otec

+ Javier

Rím, 1. decembra 2016.

.....

[1] Liturgia hodín, večerná modlitba
I na prvú nedeľu adventnú.

[2] Sv. Bernard, *Diskurz 5 o Advente*, 1 (Liturgia hodín, streda prvého týždňa Adventu, druhé čítanie).

[3] Benedikt XVI, Homília, 2. december, 2006.

[4] Pozri Prísl 8:31 (Vulg.).

[5] Svätý Josemaría, *Svätý ruženec*, druhé, radostné tajomstvo.

[6] Pápež František, Príhovor pri generálnej audiencii, 12. októbra 2016 (pozri sv. Augustín, Kázeň 88, 14, 13).

[7] Svätý Josemaría, (AGP, sec. A, leg. 3, fold. 3), citované v *Ceste, kriticko historické vydanie* (Pedro Rodriguez) Scepter (Veľká Británia) 2009. Komentár k bodu 998.

[8] 2 Kor 2:15.

[9] Rímsky misál, 19. decembra, vstupná antifóna (pozri *Heb10:37*).

[10] Pápež František, Homília, 24. december, 2015.

[11] Svätý Josemaría, *Apuntes íntimos*, č. 181 (25. marec, 1931). Citované v J.L. Soria, “Maestro de buen humor,” Rialp, 3. vyd., Madrid, 1994, str. 91.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/list-prelata-december-2016/](https://opusdei.org/sk-sk/article/list-prelata-december-2016/)
(19.03.2026)